

DIRECTORI

Edita: **Bondia Lleida SL**
 President: **Jaume Ramon i Solé**

Director: **Josep Ramon Ribé**
 Redacció: Albert Guerrero
 Director comercial: Carles Jiménez.
 Administració: Arancha Pajuelo
 Maquetació: J. Torrelles i Juanma Paquico
 Coordinadora Bondia.cat: Lourdes Cardona

Carrer Vila Antònia, 6. 25007-Lleida.
 Telèfon: 973 260 065.
 Correu electrònic: info@bondia.cat.
 Web: <http://www.bondia.cat/>

El diari no es responsabilitza de les opinions expressades pels col·laboradors de la nostra secció de tribuna L'opinió del Bondia es reflecteix a través de la seva editorial. Bondia es reserva el dret de publicar els articles a l'edició del digital (www.bondia.cat).

Editorial Les enginyeries, més cares

Estudiar enginyeries serà més car del que estava previst, després que hagi trascendit que el Govern català ha *reubicat* aquestes especialitats universitàries i les hagi atorgat el mateix status que Veterinària i Medicina. Ras i curt, la mesura suposarà un increment de 4 euros per crèdit de mitjana el que, a la pràctica, comportarà un increment de les matrícules de més d'un 10%. Després de dos anys d'increment progressius i elevats -ara gairebé les matrícules costen el doble que abans-, la Generalitat s'havia compromès a no apujar-les, ni tan sols l'IPC, però al final ha aplicat una argücia legal que, lògicament, ha aixecat un allau de crítiques.

La política d'interior de la Generalitat fa aigües

Joan Gómez

Secretari Polítiques de Seguretat-Federació del PSC de Lleida

Estem veient com per part del govern de la Generalitat s'està prioritzant en la despesa pública iniciatives que no afavoreixen als ciutadans i que tenen molt a veure amb les polítiques d'aparcament a les que, malauradament, ens tenen acostumats, i poc en solucionar els greus problemes reals que pateix el país. Un exemple d'això el trobem en les polítiques de seguretat en els diferents àmbits. Així, pel que fa a la prevenció dels riscos que afecten a la seguretat de les persones i els seus béns s'han dedicat pocs, per no dir gens, recursos, com ha estat en el cas de la neteja de les lleres dels rius per evitar que les possibles crescudes incrementessin l'afectació que es pogués produir al seu entorn. Però el pitjor ha estat que un cop s'han produït inundacions

com les que han succeït a les comarques de muntanya aquesta primavera - estiu la resposta ha estat molt deficient i, fins i tot, hem de lamentar que es rebutgés la possibilitat d'utilitzar els recursos de la Unitat Militar d'Emergències que, pel contrari, si van actuar a l'altre costat de muntanya, concretament a la vall de Benasc. Quins criteris va seguir el Govern per rebutjar l'ajut d'aquests importants efectius? Quines explicacions donaran als veïns de la Vall d'Aran que estan patint les conseqüències econòmiques derivades dels aigües? Fer país és pensar, per sobre de tot, en els seus ciutadans.

A més, hem de denunciar també que s'ha fet ben poc en la prevenció d'incendis forestals netejant els boscos i preparant-los per a la campanya d'estiu. S'han retallat recursos humans al cos de bombers respectes a altres anys, amb un trenta per cent menys de personal i una retallada en la durada de les contractacions significativa, i, també, materials amb una flota de vehi-

cles en estat crític i amb un manteniment deficient. Una campanya que té incrementat el risc d'incendis perquè durant la pri-

mavera ha plogut molt, la qual cosa en un primer moment ha anat bé per evitar possibles incendis però que ara aquest risc d'incendi es veu incrementat per la pluja que ha fet créixer la massa del sotabosc augmentant la càrrega de foc i, per tant, el risc d'incendi i la dificultat per a controlar-los i extingir-los. S'ha incrementat el risc i s'ha disminuït la capacitat de resposta. Quins motius hi ha per posar en risc el patrimoni natural dels catalans?

Pel que fa a la seguretat pública, ha tingut que ser el Parlament de Catalunya el que demani al Govern que limiti l'actuació dels sometents. Tothom té dret a protegir els seus béns i a col·laborar amb els cossos de seguretat per aconseguir-ho dintre del marc legal. Però el que no pot fer una administració és defugir de la seva primera i màxima responsabilitat que és garantir la seguretat de les persones. La Generalitat de Catalunya no pot creuar-se de mans davant de la inseguretat. Les ciutats i el camp català tenen dret

a sentir-se segurs i si és necessari caldrà replantejar-se si realment està finalitzat el model de desplegament dels Mossos d'Esquadra. No hem d'oblidar que l'actual dimensionament del cos està fet amb una menor població a Catalunya i unes característiques sociològiques i econòmiques també diferents.

Preocupa que el màxim responsable de la Generalitat i per tant, de tot el que afecta al país, el President Mas, porti tres anys sense convocar la Junta de Seguretat de Catalunya. Quina política de coordinació de cossos de seguretat es pot donar si l'òrgan que l'ha de garantir no es reuneix. Quin són els criteris i prioritats del Govern?

Hem de reflexionar sobre el model de seguretat de Catalunya i ho hem de fer conjuntament. Per això els socialistes hem proposat, en seu parlamentària, reflexionar conjuntament amb totes les forces polítiques catalanes. Un país sense seguretat garantida difícilment es pot sentir lliure.

Respostes a preguntes equivocades

Josep Gabarró i Rivelles

Secretari d'Organització de CDC a les Comarques de Lleida

La velocitat de vertigen amb què discorren els esdeveniments provoca que, quan tenim la resposta a un determinat dilema, la pregunta ja ha canviat i hem de continuar buscant noves respostes.

Hi ha partits d'obediència espanyola que darrerament han donat respostes a la situació actual del nostre país en forma de millores, que caldrà concretar, en el finançament autonòmic o, fins i tot, amb una nova visió federal de l'estat. Són respostes, efectivament, que no deixen d'expressar que tal i com estem no es pot seguir.

Però són respostes a una pregunta que ja no és vigent. Són respostes que afronten el "com". Com han d'encaixar les actuals autonomies (i, consegüentment, Catalunya) en el marc de l'estat espanyol. I les respostes que s'hi donen no són més que una evolució del "café para todos" que va consagrar la transició espanyola i que encara avui continua en vigor.

El defecte de gènesi d'aques-

tes respostes és doble. Primer, no entenen que la pregunta ja no és comuna per a tots els territoris de l'Estat. Ja no val la mateixa resposta per a tothom. I, segon, que la pregunta ha canviat. Catalunya ja no es pregunta pel "com".

Es pregunta pel "què". Què ha de ser Catalunya en un futur proper? Aquesta pregunta és la que volen contestar la majoria de catalans i les propostes des d'Espanya no solament no la responen sinó que no permeten que el poble de Catalunya ho faci.

Les enquestes més recents diuen que tres de cada quatre catalans voldrien ser consultats per decidir el futur del seu país, reclamen exercir el dret a decidir. Aquesta proporció es repetix en diferents votacions que

han tingut lloc en els darrers mesos en el Parlament de Catalunya. Aquest va ser, també, el veredicte de les passades eleccions catalanes.

Per tant, aquells que aposten per exercir el dret a decidir actuen segons un mandat popular clar i contundent. El poble de Catalunya ha interioritzat que vol ser consultat i aquest convenciment no el podrà esborrar cap pacte entre institucions que no passi per les urnes.

Tothom sap que hi ha forces polítiques que s'oposen frontalment a aquestes tesis i que no mouran ni un dit per atansar-se a la majoria. Però aquells partits que, potser fins i tot de bona fe, continuen responnent a preguntes equivocades, creuran que encerten les respostes, però aniran allunyant-se de la realitat.

No llegir els signes dels temps provoca viure d'esquenes a la gent i en circumstàncies obsoletes, superades pels esdeveniments. Malgrat tot, crec que encara s'està a temps de trobar un punt d'acord per sumar les màximes voluntats a l'entorn de la consulta. Seria una veritable llàstima perdre gruiu polític en un moment crucial per Catalunya.

I ja que va de preguntes, val a dir que la de la consulta ha de ser aquella que els ciutadans vulguin contestar. Si no fos així, el procés quedaria invalidat. Diria que la pregunta de la consulta ha de girar més al voltant del "què" que del "com". Una resposta, per contundent que sigui, a una pregunta equivocada, no ens mostraria la veritable voluntat del poble.